

Furor bandinià

Rigoberta Bandini va actuar ahir al Palau de la Música dins del festival Mil·lenni

Rigoberta Bandini | Juan Miguel Morales

Furor. Sens dubte, aquesta és la paraula que defineix a la perfecció l'actuació d'ahir a la nit de **Rigoberta Bandini**. L'artista barcelonina arribava al Palau de la Música Catalana enmig d'una voràgine mediàtica totalment desfermada: la repercussió que va tenir el Benidorm Fest va fer arribar la seva música a un ventall de públic amplíssim. Només faltava per veure si aquesta expectació es traslladaria amb la mateixa intensitat en un concert que -cal recordar- estava previst pel 29 de desembre (previ a la celebració del Benidorm Fest) i ja havia exhaurit totes les entrades. La resposta: un sí rotund confirmat des de bon començament.

Després de deu minuts de cortesia, **Rigoberta Bandini** i la seva habitual banda familiar van comparèixer dalt de l'escenari amb "In Spain we call it Soledad". La rebuda no va ser una altra que culs fora de la cadira, aplaudiments i crits a dolls que es menjaven del tot les veus de **Bandini** i la corista -i també cosina- Belén Barenys. El volum de la música quedava tan absorbit pels crits del públic que tot just va acabar la cançó, la barcelonina ja estava demanant més volum als altaveus. El concert va seguir amb "Fiesta", amb el volum un punt més alt i amb Esteban Navarro i Juan Barenys fent gala de les seves bases electròniques.

Rigoberta Bandini al Palau de la Música Catalana Foto: Juan Miguel Morales

Sorprenent i original a parts iguals va ser la versió de "Qualsevol nit pot sortir el sol", de **Jaume Sisa**. Dedicada als més menuts de la seva família, i a tots els infants en general, **Bandini** va oferir una versió força encertada. Un inici pausat, moments extàtics de la mà de les potents bases rítmiques i jocs contrapuntístics vocals van ser la fórmula amb la qual la vocalista va demostrar saber portar al seu terreny aquest clàssic de la música catalana.

Bandini i companyia també van demostrar ser una banda de contrastos, passant del "The Fuck Fuck Fuck Poem", un poema musicat que reivindica la immaduresa i la impulsivitat, fins a la versió de "Cuando tú nazcas" de **Mocedades**, que la cantant es fa pròpia per parlar del seu fill i de la seva maternitat. O del record a "Julio Iglesias", que cal reconèixer que va funcionar molt bé en directe, fins a la prescindible nadala "El camino de Belén", que **Bandini** va mantenir perquè el seu repertori propi no li permet omplir l'hora i quart llarga del seu espectacle. Un dels moments més emotius va arribar amb la nova cançó -encara no publicada- que l'artista barcelonina va escriure durant un confinament per la covid en què va estar separada del seu fill. Amb una melodia dolça i sentimental, **Bandini** va ser capaç de transmetre amb detresa la tristesa d'aquell moment.

Rigoberta Bandini al Palau de la Música Catalana Foto: Juan Miguel Morales

Després de recuperar "Corazón contento" de **Marisol**, **Rigoberta Bandini** va interpretar "Que Cristo baje". Al ritme del pop electrònic, l'artista va ironitzar sobre Déu i va reflexionar sobre el paper de la feminitat dins la fe cristiana. La femineïtat va seguir sent el principal eix, però en forma d'animal, amb "Perra", que va ser indubtablement el moment més àlgid de la nit. Tot un himne intergeneracional que reivindica la primitivitat com a forma d'alliberament i emancipació de les dones. Tanmateix, el remix de la cançó "Kickbombo Perreo remix", que va inserir al final, probablement hagués funcionat millor intercalat al mig de la cançó, ja que va tallar l'aura èpica del final de la versió original.

El Moog Taurus d'Esteban Navarro va ser el pròleg al moment més esperat de la nit. "Ay Mamá" va ressonar per tot el Palau de la Música Catalana amb un públic totalment desenfrenat. Tornant a posar la maternitat al centre, **Bandini** ha aconseguit amb aquesta cançó generar un discurs propi i transformador al son de melodies enganxoses i ritmes del tot ballables. Tot seguit, el concert començava a arribar a les acaballes amb el sorbet de mandarina -així ho va definir la mateixa **Bandini**- d'"A ver qué pasa". La cançó, més banal quant a temàtica, no va acabar d'enganxar del tot a causa de la dubtosa elecció de no recuperar la versió catalana del *hit* estiuenc i decantar-se per la castellana. Com a punt final, "Too many Drugs" tancava el cercle del furor bandinià. Un exercici espiritual per a l'autodescobriment amb el qual l'artista va començar aquest projecte fa quasi dos anys quan estava embarassada de set mesos.

Rigoberta Bandini és discurs, és ball i és èxtasi. L'èxit de la barcelonina radica en la seva capacitat d'arribar tant a l'adolescent que acaba d'assolir la majoria d'edat com als seus progenitors que sobrepassen la cinquantena -a més del reguitzell de generacions que els separen-. Amb un aplaudiment llarguíssim del públic -tenint en compte els codis de la música pop-, **Bandini** i la seva tropa es van acomiadar d'un Palau de la Música que no va parar d'ovacionar-los en tot moment. Ah, i tot això, amb el "Voglio vederti danzare" de **Franco Battiato** de fons com a banda sonora del comiat.

Rigoberta Bandini al Palau de la Música Catalana Foto: Juan Miguel Morales